

Ο λήσταρχος

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Ήτανε μια φορά ένας άνθρωπος, σωστό

θηρίο. Μαύρος, κατάμαυρος στο σώμα. Μαύρη, κατάμαυρη ψυχή. Εκεί, στην Αίγυπτο, πουλημένος ήτανε, δούλος σ' έναν πλούσιο αφέντη. Δούλος, μπελάς! Γίγαντας, ως εκεί ψηλός και δυνατός τόσο, που να δουλεύει, ένας αυτός, για δέκα.

Μα τι τα θες; Δύσκολος άνθρωπος. Το είπαμε: θεριό!

Σαν θύμωνε, έβριζε και χτυπούσε, έσπαζε και ρήμαζε κι εύκολα – εύκολα έβγαζε και μαχαίρι. Οι άλλοι σκλάβοι πιο πολύ τούτον εφοβόντανε παρά τον αφέντη τους. Κι οι επιστάτες φτάνανε πάντα στ' αφεντικό τους με παράπονα:

– Μέθυσε πάλι ο Μωυσής και χτύπησε έναν άλλον.

– Οργίστηκε, αφεντικό, ο Μωυσής και σκόρπισε τα ζεμπίλια που ήτανε γεμάτα με καρπό.

– Θύμωσ' ο αράπης κι έβγαλε μαχαίρι...

Σκέφτηκε, καλοσκέφτηκε ο κύριός του: «Σίγουρα είναι δυνατός. Βγάζει δουλειά για δέκα, όμως τον έχω βαρεθεί. Δεν πάει άλλο».

– Άσ' τον να φύγει, είπε στον επιστάτη του. Του δίνω την ελευθερία του.

Κι έφυγε ο Μωυσής, μαζί με τον κακό εαυτό του.

Φόβος και τρόμος γίνηκε για όλους τους γύρω τόπους. Μαζεύτηκαν τριγύρω του πέντε έξι ακόμη αγρίμια, ίδιοι κακούργοι σαν κι αυτόν και τότε κάναν αρχηγό. Κλεψιές, ληστείες, φόνοι κι ό,τι κακό ακουγότανε ήτανε απ' του Μωυσή τη συμμορία. Δεν ξέρω αν ξανακουστήκανε ποτέ τόσο φοβερά καμώματα σαν τα δικά του.

Άκου τι κάνει μια φορά: Είχε άχτι έναν βοσκό. Εκείνος, σαν το έμαθε, άφησε το κοπάδι και πήγε και χαντακώθηκε στα βάθη της ερήμου. Κινάει ο λήσταρχος να τονε βρει. Περνά τον Νείλο κι αλωνίζει όλον τον τόπο. Λυσσάει απ' το κακό του. Δεν τονε βρίσκει πουθενά. Και τότε, σαν λυσσασμένος λύκος, ξεσπάει τον θυμό του στο κοπάδι: Χύνεται μες στα πρόβατα και σφάζει, σφάζει αράδα όσα τυχαίνουνε μπροστά του. Μακελιό!

Σα να καταλαγιαίνει λίγο... Διαλέγει τέσσερα σφαχτά, τα πιο παχιά κριάρια, τα δένει και τα τέσσερα και τα φορτώνεται, το θεριό, στον ώμο. Φτάνει στον φουσκωμένο ποταμό κι ορμάει μες στα νερά του φορτωμένος. Περνάει αντίπερα, οργή του.

όμως ήθελε ο Θεός για κείνον. Ήτανε κι ο Μωυσής δικό Του πλάσμα. Για όλους θέλει ο Κύριος τη σωτηρία. Ήρθε κάποια στιγμή που είδε ο αρχιληστής μέσα στα βάθη του είναι του: Δεν ήταν μόνο σώμα. Είχε και ψυχή. Για τούτη την αιώνια ψυχή τι είχε κάνει; Θα την αφήσει να χαθεί; Ποιος να το πίστευε πως τούτη η μαύρη πέτρα της ερήμου, ο Μωυσής, ο λήσταρχος, θα έβαζε τα κλάματα σαν να 'ταν μαθητούδι;

Τ' αφήνει όλα, που λες, και συμμορία και κλεψιές και αμαρτία, όλα! Και χώνεται βαθιά στην έρημο, στο πιο αυστηρό το μοναστήρι. Εκεί, στα πόδια του Σταυριού, γονατισμένος μπροστά σε κάποιον γέροντα, ο λήσταρχος, ώρες πολλές ξομολογιέται. Και κλαίει, κλαίει... Ο λύκος γίνεται αρνί. Μέρα τη μέρα πιο καλός. «Άγιος άνθρωπος» λένε όσοι τον γνωρίζουν. Ξεπέρασε στην αγιοσύνη άλλους, που χρόνια ήταν μοναχοί κι αγωνίζονταν.

Κάποια φορά τον κάλεσε ο Επίσκοπος. Τον χειροτόνησε ιερέα. Το συλλογίζεσαι; Ο πριν κακούργος Μωυσής έγινε ιερέας του Υψίστου!

Κάποια νυχτιά, εκεί στην έρημο, στο μοναστήρι, έγινε κάτι που είναι μοναχά για γέλια. Η συμμορία εκείνη, η παλιά, συνέχισε να κλέβει, να σκοτώνει. Αφού βρεθήκανε κοντά και στα κελιά των μοναχών, σκεφτήκανε πως κι απ' αυτούς κάτι θα είχανε να πάρουν. Τραβούν, λοιπόν, τέσσερις απ' αυτούς, ίσια στου Μωυσή το καμαράκι. Κλοτσούν την πόρτα και ορμούν. Κοιτάει ο γέροντας ιερέας. Νιώθει τη δύναμή του, μα να τους κάνει και κακό δε θέλει. Στο πι και φι τους δένει και τους τέσσερις με το δικό τους το σκοινί κι όπως παλιά, με τα κριάρια, τους κουβαλάει σηκωτούς στην εκκλησιά, δεμένους χειροπόδαρα.

Είχε σημάνει σήμαντρο για προσευχή και σαν σκιές οι γέροντες ένας ένας μαζεύονταν. Σαν ήρθαν όλοι, πάει κι ο Μωυσής με το ανθρώπινο φορτίο στην πλάτη. Τους ξεφορτώνει και ρωτά με ήρεμη, γλυκιά φωνή τη γεροντία: τι να τους κάνει αυτούς τους τέσσερις, που ρίχτηκαν νυχτιάτικα να κλέψουν στο κελί του; Στ' αχνό το αντιφέγγισμα των καντηλιών είδανε οι ληστές το πρόσωπό του. Ναι, είν' ο αρχηγός τους, είν' ο Μωυσής, που τονε χάσανε εδώ και χρόνια! Λυγίσουν, μαλακώνουνε οι σκληρές καρδιές. Βάζουν τα κλάματα τ' αγρίμια και γονατιστοί ζητούν συχώρηση.

Μείναν εκεί, στο μοναστήρι. Γίναν καλόγεροι, κοντά στον αρχηγό του.

Χιλιάδες άνθρωποι μαθαίνουνε για την αρετή του γέροντα Μωυσή. Φτάνουν στην έρημο ν' ακούσουν τον σοφό του λόγο, να πάρουν την ευχή του. Κι εκείνος, ήρεμος και φιλόξενος, μοιράζει ευχές και συμβουλές κι αγάπη στους ανθρώπους.

Για σκέψου πώς εσώθηκε ο λήσταρχος! Με μian απόφαση μονάχα εγίνηκε Άγιος: ο

Μωυσής ο Αιθίοπας.

Σ.Γ.Α.

Η μνήμη του Οσίου Μωυσή του Αιθίοπα τιμάται στις 28 Αυγούστου.

Άκουσε την ιστορία

%listarxos_moysis_%